

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

เด็ดขาดตลอดตัดเจ้าของ

ทองคำยังอยู่เลขห้าหลายวันแล้วนะ มาอยู่เลขห้าหลายวัน ได้ทองคำ ๑๑,๘๗๕
กิโล ทองคำเข้าคลังหลวงเรา ได้เยอะอยู่นะ ๑๑,๘๗๕ กิโล นับว่ามากอยู่ทองคำ

หนาวๆ อย่างนี้เวลาอยู่ในภูเขา โอ้ หนาวจริงๆ นะ นอนไม่ได้เลย ตลอดรุ่ง
นอนไม่หลับเลย หนาวขนาดนั้น แต่มันจะเป็นเพราะว่าเราไม่มีผ้าห่มແລະ เราไม่ได้ใช้
ผ้าห่มนะแต่ก่อน ผ้าห่มนอนมีจีวร-สังฆาฏิพับใส่กันห่มเท่านั้นเอง จนพ่อแม่ครูจารย์
ท่านสงสาร ท่านเอาผ้าห่มท่านไปบังสกุลให้ พ่อแม่ครูจารย์มันนะ เอาผ้าห่มของท่านละ
ถ้าเป็นผ้าห่มใหม่มันก็ไม่อดอยู่ในวัด เราไม่ใช้เฉยๆ ท่านเลยเอาผ้าห่มของท่านละห่ม
อยู่ทุกวันไปบังสกุลให้เรา..พ่อแม่ครูจารย์มัน เพราะมันหนาวอยู่หนองผือ หน้าหนาว
หนาวมาก ทีนี้เราไม่เคยใช้ผ้าห่ม ไม่ใช่เลย ให้ผ้าจีวรกับสังฆาฏิพับแล้วก็นอนเท่านั้น
นอนได้ก็ไม่ได้ ไม่ได้ก็ไม่ได้ อย่างนั้นละวิธีตัดเจ้าของ ทุกข์มากนะ

จนพ่อแม่ครูจารย์มันเอาผ้าห่มไปบังสกุลให้ คือท่านสงสารนะ ความหมายว่า
ท่านสงสาร เพราะผ้าห่มมันเต็มวัดอยู่แต่เราไม่เอา เราเอาจีวร-สังฆาฏิพับกันนอน
นอนได้ก็ไม่ได้ ไม่ได้ก็ไม่เอา เอาอย่างนั้นละ โธ่ การฝึกกรรมานนี้หนักมากอยู่นะ จะเป็น
เพราะนิสัยก็ไม่ทราบ คือนิสัยเรามันเอาจริงเอาจังทุกอย่าง ถ้าว่าขึ้นเวทีแล้วต้อยเลย ไม่
ถอยละ ท่านก็เอาผ้าห่มไปบังสกุลให้..พ่อแม่ครูจารย์มัน ท่านเห็นเราไม่ใช่ผ้าห่ม ผ้าห่ม
ก็เต็มอยู่ในวัดเราไม่เอา มีผ้าจีวรกับสังฆาฏิพับใส่กันแล้วห่มนอน

วันไหนมันหนาวมาก ๆ นอนไม่หลับตลอดรุ่งเลย ไม่ยอมเอาผ้าห่มมา เราไม่ใช่
ผ้าห่ม เวลาฝึกหัดตัดแปลงตนเองตอนปฏิบัติธรรมเป็นอย่างนั้นทั้งนั้น มีแต่ตัดตลอด
เลย ท่านจนเอาผ้าห่มท่าน ถ้าผ้าห่มใหม่ ๆ มันก็ไม่อดอยู่ในวัด ท่านเลยเอาผ้าห่มของ
ท่านที่ห่มอยู่ทุกวันไปบังสกุลให้เรา เราก็ห่มนะละ ก็จะไม่ห่มอย่างไร ท่านจอมปราชญ์
เราจอมโง่มันต่างกันอย่างไร ถ้าพ่อแม่ครูจารย์มาทำกับเรานี่ต้องได้รับทุกอย่างเลย

ตาแหลมคมมากที่เดียวพ่อแม่ครูจารย์มัน อะไรเห็นหมด เห็นหมดเลย เราทำ
อยู่ลับๆ ลี้ๆ ท่านก็เห็น ท่านก็รู้ บิณฑบาตเราเอาเฉพาะของในบาตร มีเท่านั้นให้
เท่านั้น เอนิดหน่อยพอเสร็จแล้วก็เอาผ้าปิดแล้วเอาผ้าปิด แล้วไปวางแอบไว้กับฝากับ
ต้นเสา จากนั้นก็ไปจัดอาหารถวายท่าน ท่านไปรู้ได้อย่างไร คือของเราจะเอาเฉพาะ
บิณฑบาตได้มาเท่านั้น เราไม่เอามากด้วย ก็เราฝึกเราตัดเรา ท่านก็สงสารบางที่มาขอใส่
บาตรเรา อะไรๆ ทุกอย่างท่านเห็นหมด

อย่างนมอย่างนี้ไม่เอาเลยเชียว เขามาถวายนม แม้แต่เรียนหนังสืออยู่ที่ไม่เอา ที่นี้เวลาออกเรียนหนังสือแล้วยังตัดขาดสะบั้นเลย ไม่เอา มีแต่ตัดเจ้าของๆ นั้นละ ท่านคอยสอดแทรกดูตลอดนะ บาดรเรามาแล้วจัดอะไรใส่ชนิดน้อยเข้าในฝาวาง ฝาปิด ฝาอบน้ำปิด แล้วก็ไปจัด เราเป็นคนจัดอาหารถวายท่าน อาหารชนิดใดมันก็รู้หมดในบาดรเพราะเราเป็นคนจัดเอง เสร็จแล้วเวลาท่านจะใส่บาตรปูปี้บเลยละ จับฝาบาตรจัดขึ้นเลยละ ปูปี้บขอใส่บาตรน้อยๆ ท่านใส่บาตรเรา อย่างนั้นละพ่อแม่ครูจารย์มัน

ถ้าอะไรที่ท่านทำเราต้องได้ปฏิบัติตามนั้น เพราะท่านเป็นจอมปราชญ์ เราเป็นจอมโง่จอมเข่อ ท่านเคยทำเสมอละ คือบิดบาศาตอย่างนี้ก็ไม่เอา ของเขาตามมาอะไรนี้ไม่เอาๆ ทั้งนั้น มีอะไรเท่าไรบิดบาศาตได้มาตามบ้านนอกบ้านนาในป่าในเขาได้อะไรมาก็ฉันเท่านั้น แต่ท่านสอดแทรกเห็นจนได้นั้นละพ่อแม่ครูจารย์มัน อย่างนมนี้เรียกว่าไม่แตะเลยแต่ไหนแต่ไร ตั้งแต่เรียนหนังสือก็ไม่เอา ยิ่งออกปฏิบัติแล้วตัดขาดหมด อะไรจะเสริมธาตุชั้นให้กำลังตัดออกๆ เสริมใจขึ้นๆ อย่างนั้นละ

โอ้ การฝึกกรรมานนี้ต้องเป็นเรื่องของเจ้าของแต่ละคนจะฝึกตัวเอง อย่างเข้าพรรษาสมาทานธุดงค์ ฉันแต่ของที่ได้มาในบาตรอย่างนี้ นี่ละจึงได้เห็นนิสัยของพระของเณรหมู่เพื่อน ทางนั้นหย่อนยานเท่าไรทางนี้ยิ่งเด็ดขึ้น เป็นอย่างนั้นนะ ที่จะให้เป็นไปตามนั้นไม่เอา ไม่เอาทั้งนั้น ต้องเด็ดขาดตลอดตัดเจ้าของ เด็ดอยู่ตลอดเวลาของเอามาเฉพาะบิดบาศาตมาเท่านั้น มันจะได้หรือไม่ได้ก็แล้วแต่ เท่านั้น ไม่เอาของตามส่งไม่เอาเลย นี่เป็นปรกติฝึกเจ้าของ

จนพ่อแม่ครูจารย์ท่านสงสาร ท่านมาใส่บาตรให้ แต่ท่านก็ไม่ใส่ข้าๆ ซากๆ ละห่าๆ ใส่ทีหนึ่ง ถ้าท่านใส่แล้วเราก็ต้องได้รับ ถ้าคนอื่นไม่ได้นะ พระเณรกลัวอยู่นะกลัวหลวงตา คือไปอยู่ที่ไหนมักจะเป็นเราละดูแลหมู่เพื่อน พระเณรเลยกลัวเรามากอย่างครูบาอาจารย์ท่านอยู่กุฏิ ไร่เรานี่อยู่ทุกแห่งทุกหน พระเณรเห็นนี่เหมือนหนูเห็นแมว กลัว กลัวมากนะกลัวเรา เพราะมันจริงทุกอย่างเรา ไม่ได้มาหละหละนะทำอะไรก็ตาม จริงทุกอย่างเลย เด็ดขาดตลอด คำเจ้าของเอาเป็นอันดับหนึ่ง หมู่เพื่อนนี้เป็นอันดับสองไป เราคอยดูแลหมู่เพื่อน ดูว่ากล่าวหมู่เพื่อนตลอด สุดท้ายพระนั่นละกลัวเรามากกว่าพ่อแม่ครูจารย์

ท่านอยู่กุฏิใครไม่ไปเห็น แต่เรานี่อยู่ทุกแห่งทุกหน สอดแทรกอยู่ทุกแห่ง ดูพระดูเณร เพราะฉะนั้นไปที่ไหนจึงลำบากอยู่นะ คอยดูแลหมู่เพื่อน ไม่ได้เป็นลำพังเจ้าของเอง ถ้าไปกับเจ้าของเองเป็นอย่างหนึ่ง ไปเที่ยวอย่างนั้นอยากฉันก็ฉัน ไม่ฉันก็เฉยเลยก็วันช่างมันอดอาหาร จนท้องเสียละเรา อดอาหารนี้อดนานๆ เสียนะท้อง ไม่ค่อยฉัน

คือเวลาฉันจ้งหันแล้วเป็นอย่างไร มันเหมือนรถบรรทุกของหนัก ถ้าฉันจ้งหันแล้วการ
ภวานาอืดอาด ไม่คล่องตัว เหมือนรถบรรทุกของหนักอืดอาด อันนี้ก็ต้องทำอย่างนั้นละ

ฝึกหัด โอ๊ย หนักมากนะ กว่าจะได้มาแนะนำสั่งสอนเพื่อนฝูงมันหนักมาก ตา
ป๊อบไปมองเห็นจับได้แล้ว ความเปลอไผลอะไรเหล่านี้พระเณร เจ้าของไม่รู้ละ พอ
มองเห็นพนักนี้จับได้แล้ว ะ คือใช้ปัญญาใช้อะไร ใช้สติกับปัญญาไปด้วยกันอยู่อย่างนั้น
เห็นพระเณรเดินมาเซ่อๆ ซ่าๆ มองดูพนักมันจับได้แล้วๆ นี่ละการฝึกเจ้าของ ต้อง
ตื่นตัวตลอดเวลา อืดอาดเนือยนายไม่ได้ ต้องเอาให้สุดกำลังเจ้าของ ทุกอย่างต้องเอา
ให้สุดกำลังเลย ที่จะให้อืดอาดๆ ไม่มีแต่ดัดตลอดๆ อยู่อย่างนั้น

กิเลสมันเร็วมองไม่ทันละ ปู้ปู้มันเอาไปกินก่อนแล้ว ธรรมะยังนอนไม่ตื่น
กิเลสเอาไปกินแล้ว อันนี้สำคัญมาก การฝึกหัดสติเป็นสำคัญ อะไรก็ตามขึ้นอยู่กับสติ
สติต้องติดแนบอยู่กับตัว เวลาอะไรเข้ามาสัมผัสมันจะรู้ทันทีๆ ถ้าไม่มีสติเหมือนคน
ตายเคลื่อนที่นั่นแหละ ไม่ได้เรื่องได้ราวการฝึกหัด วันนี้ไม่ทำอะไรมีแต่จะไปธุระเท่านั้น
ให้พร

รับชมรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และทางสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

พร้อมเครือข่ายทั่วประเทศ